

--- Ajánló >>>

[Ajánló szöveg a könyv hátsó borítóján]

A tradicionális cirkusz lényege a közvetlen, örömteljes emberi kommunikáció legprimerebb formája, a beszéd előtti testi kifejezőmód érvényesülése a hagyományos és újdonságnak számító szenzációkat felvonultató műsorban, éspedig mind a produkció, mind az életforma nyújtotta tényleges rizikó vállalása mellett.

Ez az a kulturális alakulat, amelyet a legzseniálisabb művészek mellett a gyerekek és a szegénységben élő iskolázatlan tömegek is érteni, értékelni tudnak. És ez az a kulturális intézmény, amelyet a ma érvényes kultúrpolitika a tűrés és tiltás határára, egyszóval halálra ítelt (állami támogatást gyakorlatilag csak a Fővárosi Nagycirkusz kap).

H. Orlóci Edit szerint a cirkusz történeti fenomenológiájának a nemzet-karakterisztika egyik elemeként be kell épülnie a kulturális önképünket alakító panteonba. A szerző tudományos képzettsége mellett teljes cirkuszzakmai kompetenciával rendelkezik, ugyanis pályafutását artistaként kezdte (perzs-obermann), több mint húsz éve az Állami Artistaképző Intézet szaktanára, nem utolsósorban pedig a fel- és lemenői szintén „komédiások” legalább 150 éve.